

Jak jsem nepřišel o vejce

Ne, milý čtenáři, to nebude o tom, co si myslíš...

V Dijonu jsem byl už několikrát a docela se mi tam dařilo. Okruh kolem jezera je sice nepříjemně dlouhý, ale zato je pořád na co koukat. Nejvíce když je teplo a pláže jsou plné lepších děv. Ale i jinak korzuje kolem jezera spousta lidí. Má to ovšem i své nevýhody, občas se někdo připlete do cesty a hlavně za světla není kde. Žádné tiché zákoutí, jen tři veřejná WC...

Okruh se letos šel v obráceném směru než v minulých letech, což znamenalo krátký prudký kopec nahoru a potom dlouhé klesání, to mi docela vyhovovalo. Co mi ovšem nevyhovovalo, byl povrch trati. Na mnoha místech byl asfalt nadzvednutý rostoucími kořeny stromů a dilatační spáry v asfaltu byly taky pěkně rozšklebené. Sice měli všechny ty nerovnosti omalované červenou barvou, ale stejně dalo práci mezi tím kličkovat. Optimální stopu se mi nepodařilo nalézt. Měl jsem ještě z Monthey trochu černé nehty na palcích, tak jsem obul volnější boty a na tom vlnobití jsem pak občas ztrácel stabilitu. A tempo taky...

Ani počasí mi nevyhovovalo – na jedné straně okruhu vedro, na druhé studený vítr proti. Aspoň, že nepršelo. Co na sebe? Tentokrát jsem zvolil netradiční barvy – černé elastáky a modrou šustákovku z Monaca. Ta byla sice super do toho větru, ale na sluníčku jsem se v ní vařil. A uvařil jsem se tak, že jsem se po 40km musel komplet převléknout a pak už mi byla zima až do konce závodu. A zase s kapkou u nosu. Po setmění jsem si musel namazat nohy hřejivou masťou, a jak jsem si mazal stehna ... ne, milý čtenáři, to pořád ještě není ono. Ale páliło to jako čert.

V podvečerním soumraku nám na chvílku zpestřili závod manželé Harbulotovi, oba také chodci. Renata je známá francouzská šansoniérka a Francis ji doprovází na piano.

Okruh je tam dlouhý přes 3700m, a to znamená, že se musí občerstvovat na dvou místech, jedno by nestačilo. Kromě obvyklé zóny pro zázemí závodníků byla tedy umístěna ještě občerstvovací stanice na druhé straně jezera, ovšem poněkud nešťastně pod stromem, jehož kořeny byly částečně nad povrchem a ještě lemovány obrubou z dlažebních kostek. Následovala pasáž se šotolinou a pokud jsem nechtěl zastavovat a vzal jsem si kelímeček za chůze, dopadlo to podle pravidla „lepší vybryndat s Parkinsonem než zapomenout se napít s Alzheimerem“.

Vzhledem k tomu, že toto byl poslední kvalifikační závod pro letošní ročník závodu Paříž-Colmar a pro mne už možnost účasti byla v nedohlednu, rozhodl jsem se pro experiment s vejcem. Konečně, milý čtenáři, vařeným na tvrdo, o tom to je! Zkoušel jsem pozřít vejce už při závodu v Monaku, ale to jsem šel mnohem pomaleji a žaludek to snesl. Tady jsem s ním docela bojoval. Nejprve, než jsem ho do sebe dostal, a pak, abych ho udržel. Převahu jsem nad ním získal, až když jsem ho uzemnil několika doušky piva. A pak už to vydrželo až do konce závodu. Já taky vydržel, i když kulicha a bundu jsem svlékl až po závodě.

Výkon 143km nepatřil k mým nejlepším, ale mohlo to být i horší. Hlavně jsem byl rád, že jsem závod absolvoval bez puchýřů. Po závodě jsem ještě před vyhlášením vypil tradiční pivo, něco málo pojedl, zatímco kouč Karel volil zasloužený odpočinek ve stoličce. No a protože on umí spát hodně nahlas, upoutal pozornost několika kolemjdoucích, někteří si tu atrakci museli aspoň vyfotit.

Jo a málem bych zapoměl na toho ruského chodce Lukyanova – on vážně do Dijonu došel z minulého závodu z Monthey pěšky a ještě tu skončil na 3. místě.